

Phan Cửu Long

Mèo ời

Chiều nay, như mọi buổi chiều, về đến nhà, hấn cặm cùi một mình dọn dẹp, nấu cơm, làm thức ăn và ngồi nhai nhai, nuốt nuốt, như con trâu già nhai mớ rơm khô. Đã lâu rồi, hấn đi, về một mình, nấu cơm ăn một mình và ra đi làm cũng mỗi mình, chỉ có 4 con chó và một con mèo là bạn thân thiết với hấn. Hấn lặng lẽ như cái bóng, thỉnh thoảng thấy buồn, hấn ôm đàn ghi-ta hát một mình, khi đó thấy hấn ra vẽ văn nghệ, yêu đời, còn lại thì hấn làm lì, đăm đăm như kẻ tâm thần... hấn thường lẳng lẳng đi đâu đó, đến nửa đêm mới mò về ngủ, sáng ra hấn đi thật sớm ... Cuộc sống hấn cứ thế, hấn cam chịu và chạy sạn như gỗ đá.

Hấn nấu cơm rất nhanh, thành thạo như tay đầu bếp hảo hạng, hấn bới cơm để ra cho nguội phần lũ chó, cho con mèo cưng và phần hấn thì một tô, hấn nuốt vội vì đói và lo cho lũ chó, mèo ... ôi bọn chúng mới đáng yêu làm sao, chúng cuốn quýt quanh chân hấn, ân cần theo dõi từng cử chỉ của hấn, hấn không nhìn, nhưng hấn biết, con Đực lẩn xăn cạp nhẹ nhẹ vào chân hấn như hối thúc hấn mau mau bỏ cơm vào cái đĩa giành cho nó, con Nâu với cái mõm và cặp mắt nâu nhạt ngóng nhìn theo vẽ mặt của hấn xem có ưu ái riêng cho nó tý nào không, bởi vì nó biết nó đẹp nhất, được hấn cưng nhất, con Vàng mới được hấn đem về, còn nhỏ nhưng háo ăn kinh khủng, bao

nhiều nó cũng xơi rất nhanh, nó vừa ăn phần của mình, vừa chạy lẩn xăn sang đĩa khác như thể nó muốn chỉ mình nó xơi tất cả các đĩa, còn con Bo, là mẹ của con Nâu và con Đực, trông nó già dặn, nhường nhịn, luôn ăn sau cùng.

Sau khi cho lũ chó ăn, hấn mới bắt đầu để ý, sao không nghe thấy tiếng của con mèo, nó là con mèo con có 2 màu đen và trắng, hấn mang về 2 tháng trước, con mèo rất dễ thương, luôn sát theo bước chân hấn để cạ cạ cái đầu vào bàn chân hấn, cất tiếng kêu meo meo làm ấm căn nhà vắng lặng. Hấn đi tìm tất cả các xó trong nhà, những nơi con mèo thường thích nằm cho êm và ấm, thế nhưng chẳng thấy đâu, hấn ra ngoài tìm quanh nhà, trong lòng đã sinh nghi, bởi vì con Bo vài lần vào lấy con mèo, hấn phải quát cho nó mấy cái. Nhưng điều hấn sợ đã xảy ra, con mèo nằm chết sau hè, con Bo còn đang đứng cạnh, nó bị vật rơi tã, cái đầu móp méo ... hấn bàng hoàng nhặt xác con mèo, hấn lòng lên, đuổi đánh con Bo một trận, hấn búi ngùi ngồi cạnh xác con mèo thật lâu, thế là hấn đã mất đi một con vật mà hấn xem như là bạn, hấn nhớ lại hơn tháng quần quýt với con mèo, vừa mở cửa đã nghe thấy tiếng meo meo, nhớ ánh mắt trong veo nhìn hấn, nhớ những lúc ăn no, nó thường đùa với hấn, cứ thấy bất cứ vật gì nhúc nhích là nó chụp lấy, cái tay quơ qua quơ lại để chụp, khi hấn cầm vật gì đó giống với nó, bây giờ nó đã chết, chết thê thảm ...

Vài ngày sau, khi về nhà, vắng con mèo, trông hấn thê thảm hơn với cái mặt vốn đã thảm sầu của hấn. Hấn suy nghĩ, phải trả lại sự công bằng cho con mèo, con Bo phải bị xử lý theo pháp luật của riêng hấn, giết người phải đền mạng. Nhưng hấn không nỡ giết nó, hấn không thể mất thêm một người bạn, nhất là con Bo đã sống với hấn từ khi mới biết ăn cho đến lúc sinh con, hấn là người trực tiếp lau chùi, cắt dây rốn 2 đứa con nó khi mới lọt lòng, nay 2 đứa con nó đã lớn bằng mẹ, lúc nhỏ nó đã từng ngủ chung với hấn mỗi đêm,

bây giờ giết nó sao đành, những lúc mấy mẹ con bị tiêu chảy, xơ xác tưởng chết, hấn ẵm từng con đi chít thuốc, vô nước biển mới sống lại ... nhưng nó phải bị trừng trị, không cách nào khác được. Sau mấy ngày vừa đóng vai quan toà, vừa làm công tố luận tội, vừa làm luật sư bào chữa, hấn đi đến quyết định, dù có đau lòng.

Người mua chó dạo đến vào buổi sáng thứ Bảy, một chút lưỡng lự, nhưng hấn vẫn kiên quyết thi hành bản án, hấn không lấy tiền bán chó, hấn cho không. Hấn phải làm một việc cực kỳ khó khăn đối với hấn là phải gọi con Bo lại cho người ta bắt, con Bo ngoan ngoãn chạy đến liếm vào tay hấn, vẫy đuôi, đôi mắt nhìn hấn như mọi khi, nhưng sao bây giờ hấn thấy như nó van xin hấn tha mạng, cặp chân mày hơi nhíu lại như thăm hỏi : Tại sao ? Hấn ôm con Bo thật chặt, trong hấn đang dằn xé : Cũng đôi tay này, đã từng nâng niu, chăm sóc nó, nhớ lúc nhỏ, nó bị con chó to dùng kế bên vật suýt chết, cổ nó tét một đường dài, lòi cả mỡ, hấn đã mua thuốc sát, rửa vết thương cho nó, chăm sóc nó đến khi lành, bây giờ vẫn còn cái sẹo đây này. Ôi Bo ơi là Bo !!!

Hấn ôm con Bo đi thẳng vào nhà với một câu ngắn gọn : “ Thôi, tôi không cho nữa, để tôi nuôi nó “, mặc cho người mua chó căn vặn sau lưng.

Hôm nay, con mèo chết đã đúng một tuần, hấn buồn chui lên mạng, bắt đầu gõ cái tựa bài : “Mèo ơi !” .

Phan Cửu Long

Sưu tầm : SBC

Nguồn: Vnthuquan - thư viện Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 24 tháng 10 năm 2005